

Warszawa, 23 czerwca 2020 r.

DLPK-II.071.9.2020

Pan
Marek Łukaszewicz
Dyrektor
Biuro Ministra

Szanowny Panie Dyrektorze,

W związku z pismem Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji z dnia 31 lipca 2019 r., sygn. BPS.DKS.KPCPP.0330.33.2019, w sprawie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zmiany art. 12 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. o ochronie i pomocy dla pokrzywdzonego i świadka, mającej na celu wprowadzenie dwuinstancyjności postępowania przy wydawaniu zarządzeń o zastosowaniu środków ochrony i pomocy oraz uwzględnienia kontroli sądowo-administracyjnej tych zarządzeń, uprzejmie informuję, co następuje.

Wskazana ustawa stanowi implementację dyrektywy Parlamentu Europejskiego Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępującej decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW. Zgodnie z jej art. 8 ust. 1 państwa członkowskie są zobowiązane do zapewnienia ofiarom, stosownie do ich potrzeb, bezpłatnego dostępu do poufnych służb udzielających wsparcia ofiarom przed rozpoczęciem postępowania karnego, w jego trakcie i przez odpowiedni czas po jego zakończeniu. Członkowie rodziny mają dostęp do służb udzielających wsparcia ofiarom stosownie do swych potrzeb oraz do stopnia szkody doznanej wskutek przestępstwa popełnionego na szkodę ofiary. Poszczególne ustępy tego przepisu precyzują to ogólne uprawnienie. Jednakże żaden z artykułów dyrektywy nie określa postępowania w przedmiocie przyznania pomocy i wsparcia ze strony takich służb. Oznacza to, że kwestie te należą do prawa krajowego.

W związku z powyższym należy wskazać, że przepisy, których wystąpienie Komisji dotyczy, są zgodne z dyrektywą.

Dodatkowo wskazać należy, że możliwość wprowadzenia dewolutywnych środków odwoławczych od rozstrzygnięcia w przedmiocie udzielenia środków ochrony i pomocy była rozważana w trakcie prac legislacyjnych nad wspomnianą ustawą. Wówczas jednak przeważał argument, że postępowanie w sprawie zastosowania takich środków jest, pomimo swej formalnej odrębności, ściśle związane z toczącym się postępowaniem karnym. Niecelowe zatem byłoby wyposażanie go z formalne atrybuty procedury administracyjnej. Co więcej, zapewnienie dewolutywnego środka odwoławczego i drogi sądowo-administracyjnej miałyby skutek wyłącznie formalny. Kwestią zasadniczą dla skuteczności udzielenia środka ochrony i pomocy jest szybkość podejmowanych decyzji i czynności będących ich następstwem. Możliwość wniesienia odwołania, a następnie skargi do sądu administracyjnego, z uwagi na upływ czasu niezbędny dla realizacji tych uprawnień, nie zwiększyłaby realnego bezpieczeństwa osoby ubiegającej się o pomoc i ochronę. Wzrost standardu pomocy i ochrony wskutek takiej zmiany byłby zatem wyłącznie pozorny.

Powyższe argumenty, rozważane w trakcie prac legislacyjnych zarówno przez przedstawicieli projektodawcy, jak też posłów i senatorów, nie straciły na aktualności. Z tego też względu uwzględnienie petycji poprzez wprowadzenie możliwości kontroli sądowej podejmowanych rozstrzygnięć byłoby niecelowe.

Z poważaniem,

Bartosz Jakubowski

Departament Legislacyjny Prawa Karnego

/podpisano elektronicznie/

